

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.212 van 7 juni 2001
in de zaak A. 86.988/VII-19.520.**

In zake : de n.v. DE DIJCKER,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. MALLIEN,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Meir 24

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat D. DE GREEF,
kantoor houdende te BRUSSEL,
G. Van Haelenlaan 8-10.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v.
DE DIJCKER op 27 september 1999 heeft ingediend om de
schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het
besluit van 23 juli 1999 van de Vlaamse minister van
leefmilieu en landbouw waarbij het beroep dat zij had
ingediend tegen de stilzwijgende weigering van de
milieuvergunning voor het veranderen van een bestaande
zandwinning, gelegen aan de Bos van Aadreef te Zemst,
ongegrond wordt verklaard en de gevraagde vergunning
wordt geweigerd;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de
artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

VII-19.520-1/21

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 23 maart 2001
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 april
2001;

Gehoord het verslag van Staatsraad
R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
P. MALLIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij,
en van advocaat D. DE GREEF, die verschijnt voor de
verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

1. Feitelijke gegevens van de zaak

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak in de huidige stand van het geding als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij exploiteert aan de Bos van Aadreef te Zemst een zandwinning.

Bij besluit van 19 maart 1987 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Brabant werd haar de vergunning, verstrijkend op 1 september 2011, verleend voor "het voortzetten van de ontginning van de zandgroeve met bijhorende mengcentrale en zandwasinstallatie".

1.2. Op 23 juni 1998 dient de verzoekende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant een milieuvergunningsaanvraag in voor de uitbreiding van de bestaande inrichting.

Met de aanvraag beoogt de exploitant op de eerste plaats dat aan de bestaande zandwinning een reeks aangrenzende percelen toegevoegd zouden worden (het nieuw aan te snijden zandwinningsgebied beslaat ongeveer een oppervlakte van 60 ha; de ontginning van die nieuwe percelen zou gebeuren in verschillende fasen die gespreid zijn over een periode van twintig jaar).

Tevens behoort tot het voorwerp van de ingediende aanvraag de uitbreiding van de inrichting met :

- "- een mobiele breekinstallatie, bestaande uit een percussiebreker, een mobiele zeefinstallatie, een scalpeerder trilvoeder, transportbanden, enz. voor bouw en sloopafval met een opslagcapaciteit van maximum 46.000 ton;
- S een loods voor de stalling van in totaal een 15-tal kranen, tractoren, graafmachines;

- S een opslag van 50.000 l gasolie in een boven-
grondse houder;
- S een brandstofverdeelpomp;
- S een opslag van 1.320 l oliën in vaten van 220 l;
- S een laboratorium voor de kwaliteitscontrole".

Bij de vergunningsaanvraag is een milieu-effectrapport gevoegd dat op 13 mei 1998 door de Cel MER van AMINAL conform is verklaard.

1.3. Tijdens het openbaar onderzoek van de aanvraag blijken 2.535 bezwaarschriften, waaronder talrijke petitie's, te zijn ingediend.

1.4. De bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant heeft bij besluit van 5 november 1998 de beslissingstermijn met twee maanden verlengd.

1.5. Op 23 november 1998 verleent de provinciale milieuvergunningscommissie een overwegend gunstig advies over de aanvraag (de vergunning zou namelijk enkel geweigerd dienen te worden voor enkele percelen, met een totale oppervlakte van ongeveer 3,5 ha, die in agrarisch gebied gelegen zijn).

1.6. De bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant neemt binnen de verlengde termijn geen beslissing over de ingediende aanvraag.

De vergunning wordt derhalve geacht geweigerd te zijn (artikel 10 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning).

1.7. Op 19 februari 1999 tekent de verzoekende partij bij de Vlaamse regering beroep aan tegen de stilzwijgende weigering van de vergunning.

1.8. In het kader van de beroepsprocedure worden vervolgens verscheidene adviezen uitgebracht.

a. Op 22 maart 1999 verleent de afdeling natuurlijke rijkdommen en energie van de administratie economie een gunstig advies over de vergunningsaanvraag.

In dat advies wordt voornamelijk gewezen op het economisch belang van de betrokken zandwinning.

b. Het stedenbouwkundig advies van 26 maart 1999 van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen luidt als volgt :

“Volgens het bijzonder planologisch voorschrift van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse (K.B. van 7 maart 1977) zijn de percelen waarop de uitbreiding van de zandwinning zich bevinden, gelegen in een stortgebied met als nabestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied (artikel 11.4.1. en 15.4.6.1. van het K.B. dd. 28 december 1972).

Voor de plaats in kwestie bestaat er geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg.

Gelet op de verenigbaarheid van de inrichting met de voor het terrein geldende planologische voorschriften, wordt over de aanvraag een gunstig advies uitgebracht, mits het naleven van de milderende maatregelen zoals opgenomen in het M.E.R.

Het voorstellen van de voorwaarden, nodig om de hinder van de inrichting te beperken tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau, behoort tot de bevoegdheid van de Afdeling Milieuvergunningen”.

c. De Vlaamse Milieumaatschappij verleent op 31 maart 1999 een gunstig advies over het lozen van bedrijfsafvalwater in oppervlaktewater.

d. Op 1 april 1999 bevestigt de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) haar ongunstig advies dat uitgebracht is tijdens de behandeling in eerste aanleg van de vergunningsaanvraag.

De OVAM herhaalt daarbij de volgende argumentatie :

"Overwegende dat volgens de kwetsbaarheidskaart van het grondwater van de provincie Vlaams-Brabant de site gelegen is in een gebied dat zeer kwetsbaar is;

Overwegende dat langs het kanaal een strook ligt gekenmerkt door opgehoogde terreinen, dat deze opgehoogde terreinen het gevolg zijn van de aanleg van de Willebroekse vaart en door de aanwezigheid van een stort (huishoudelijk afval van de stad Brussel);

Overwegende dat volgens de analyseresultaten van het grondwater blijkt dat deze verontreinigd zijn met enkele zware metalen, ammonium, magnesium en PAK's, dat m.a.w. de kans op uitspoeling (bij het wassen van het gewonnen zand) van deze verontreinigingen naar het oppervlaktewater reëel is (momenteel wordt er onrechtstreeks geloosd in de Aabeek, bij een uitbreiding eventueel ook in de Okdonkbeek en de Laarbeek); dat in ieder geval het opgepompte water dient te voldoen aan de algemene en sectorale lozingsnormen; dat indien nodig een (mobiele) waterzuiveringsunit dient geplaatst te worden;

Overwegende dat volgens het MER-rapport in de verschillende peilbuizen voor verschillende parameters zowel de saneringsnorm als de MTC (Maximaal Toelaatbare Concentratie) overschreden wordt; dat zowel het aanwezige stort aan het kanaal als het vliegassstort als het klasse 3-stort aan de basis kunnen liggen van de verontreiniging van het grondwater;

Overwegende dat volgens het MER-rapport er een kolonie oeverzwaluwen broedt in de noordelijke dijk; dat hiermee dient rekening gehouden te worden bij de verdere zandontginning, namelijk de werken (in verband met het eventueel verplaatsen van deze dijk) dienen te gebeuren tussen begin oktober en eind maart;

Overwegende dat volgens het laatste ministerieel besluit slechts een gunstig advies voor deze zandwinning kan geleverd worden op voorwaarde dat het dossier voldoende waarborgen biedt omtrent de realisatie van de nabestemming; dat wat betreft de nabestemming nog steeds geen duidelijkheid bestaat;

Overwegende dat de concessie-overeenkomst tussen de N.V. DE DIJCKER en de N.V. ZEEKANAAL reeds afloopt op 30.12.2001;

Overwegende dat na de stopzetting van de ontginning de nabestemming, namelijk landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dient gerealiseerd te worden; dat

echter door de opeenvolgende zandwinningsactiviteiten kan gesteld worden dat het realiseren van de op het gewestplan voorziene nabestemming zeer moeilijk haalbaar is;

Overwegende dat de uitbreiding van de zandwinning met betrekking tot fauna en flora nieuwe biotopen en potenties voor natuurontwikkeling kunnen creëren; dat de door zandwinning gecreëerde waterplassen een avifaunistisch belang hebben omdat zij aansluiten bij andere putten in de buurt; dat in die optiek een gewestplanwijziging naar natuurgebied de meest voor de hand liggende oplossing lijkt; dat het volledig opvullen van de ontstane putten daarom in vraag kan gesteld worden; dat de putten kunnen opgevuld worden tot 4 à 5 meter van het maaiveld zodat er ondiepe waterzones kunnen gecreëerd worden waarbij allerlei zeldzame waterplanten zoals o.a. fonteinkruid de kans hebben tot ontwikkeling te komen;

Overwegende dat tijdens een bedrijfsbezoek werd vastgesteld dat op de zandontginning grote hoeveelheden grond en stenen (bouw- en sloopafval) aanwezig waren; dat reeds verschillende bedrijven die actief zijn in het grondverzet de OVAM op de hoogte hebben gebracht van het feit dat de zandwinningsputten bij de N.V. DE DIJCKER opgevuld worden met grond en stenen; dat de firma DE DIJCKER door de OVAM reeds meerdere malen op attent is gemaakt dat voor het storten van deze afvalstof een milieuvergunning voor de exploitatie van een categorie 3-stortplaats vereist is;

Overwegende dat de exploitant verklaart dat er geen vloeistofdichte verharding voorzien zal worden gelet op het feit dat er enkel opslag is van inerte afvalstoffen; dat de exploitant ook asfalt wenst op te slaan en te breken; dat asfalt geen inerte afvalstof is; dat volgens artikel 5.2.2.4. van Vlarem II een vloeistofdichte ondergrond aanwezig dient te zijn; dat dit echter in de praktijk moeilijk realiseerbaar zal zijn gelet op het feit dat de mobiele breekinstallatie verplaatst zal worden in functie van de fasering van de zandontginning;

Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan gelegen is in stortgebied met nabestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied; dat stortgebieden volgens het gewestplan gebieden zijn bestemd voor het storten van afval en niet-giftige stoffen; dat de exploitatie van een afvalstoffenverwerkende inrichting (mobiele puinbreekinstallatie) in strijd is met de stedenbouwkundige bepalingen; dat het gewestplan verordenende kracht heeft;

Overwegende dat de ontginning van de zandwinning stedenbouwkundig ook niet kan; dat volgens de exploitant de zandwinning getolereerd werd door de

overheid op basis van het argument dat hierdoor stortruimte vrijkwam; dat namelijk op de plaats waar zand gewonnen werd het storten van huisafval en niet-giftige stoffen zou kunnen gebeuren; dat volgens het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen geen nieuwe huisvuilstortplaatsen kunnen worden aanvaard, dat anderzijds volgens de voorliggende gegevens de site geen hydrogeologisch veilig gebied is en bijgevolg niet geschikt is voor een huisvuilstortplaats, dat de volgens het gewestplan bedoelde bestemming (stortgebied) bijgevolg achterhaald is;

Overwegende dat de zandontginning gelegen is in een waterwingebied van de V.M.W., namelijk in beschermingszone type III; dat volgens het besluit van de Vlaamse Executieve d.d. 27 maart 1985, houdende reglementeringen van de handelingen binnen de waterwingebieden en de beschermingszones, het inrichten van stortplaatsen in dergelijke zones verboden is".

e. Het advies van het bestuur milieuvergunningen van 29 april 1999 is deels ongunstig en deels gunstig.

f. In het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie van 30 april 1999 wordt geconcludeerd dat "behalve voor wat betreft de percelen gelegen in het agrarisch gebied, de aanvraag bijgevolg gunstig wordt geadviseerd, op voorwaarde dat de nodige concessieovereenkomst wordt bereikt".

1.9. Met het bestreden besluit wordt het beroep ongegrond verklaard en wordt aan de verzoekende partij de gevraagde vergunning geweigerd;

2. Gegrondheid van de vordering

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en

dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Ernstig middel

2.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat de partijen de volgende argumenten ontwikkelen :

2.1.1.1. Het eerste middel voert onder meer de schending aan van de bepalingen van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977.

Het bestreden besluit gaat er ten onrechte van uit dat de zandwinningsactiviteiten strijdig zijn met de bestemming "stortgebied" en heeft geen oog voor de uiteindelijke nabestemming, namelijk "landschappelijk waardevol agrarisch gebied".

De aanduiding "stortgebied" is ingegeven en verantwoord door de omstandigheid dat een zandontginning precies de stortcapaciteit van een gebied verhoogt, en dus de daaropvolgende uitbating van een stortgebied geenszins in de weg staat, doch integendeel mogelijk maakt of bevordert. Die aanduiding vooronderstelt aldus de aanduiding "ontginningsgebied", omdat de aanleg van een stortplaats meestal het uitgraven van het terrein vereist.

Dit alles blijkt ook uit de eerder, bij ongewijzigde bestemmingsvoorschriften, verleende exploitatievergunningen.

2.1.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota dat de verzoekende partij op het ogenblik van de

aanvraag geen beschikkingsrecht aantoonde voor sommige van de percelen, hoewel dit vereist is door artikel 5, § 2, 2°, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I).

Zij verwijst vervolgens naar het ongunstig advies van het OVAM.

Zij stelt dat de activiteiten zowel verenigbaar moeten zijn met de actuele bestemming, als met de nabestemming.

Tenslotte wijst de verwerende partij er nog op dat de weigering van de vergunning niet enkel is ingegeven door stedenbouwkundige motieven, "doch ook door andere aspecten waaruit blijkt dat talrijke praktische en juridische bezwaren bestaan tegen de toekenning van de vergunning";

2.1.2. Bespreking van het middel

Overwegende dat de bovenstaande argumenten als volgt worden beoordeeld :

2.1.2.1. Het bestreden besluit steunt onder meer op de volgende motieven :

"Gelet op de ligging van de inrichting volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 7 maart 1977, deels in een stortgebied met nabestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied (ca 56 ha), deels in een agrarisch gebied (strook van ca. 3 ha in het noordelijk gedeelte van de gevraagde uitbreiding);

Overwegende dat een gedeelte van zone 4 gelegen is in agrarisch gebied, met name de kadastrale percelen 51a, 51c, 56d, 56e, 65v en 94g, gelegen in het noordwestelijk gedeelte van zone 4; dat de betrokken percelen derhalve niet voor zandontginning in aanmerking kunnen komen; dat alle andere percelen gelegen zijn in stortgebied;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, niet verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften voor wat betreft de percelen gelegen in agrarisch gebied (een strook van ca. 3 ha in het noordelijk gedeelte van de gevraagde uitbreiding);

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van voormelde vergunningsaanvraag uitmaakt evenmin verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften voor wat betreft de percelen gelegen in stortgebied; dat het advies van de afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten & Landschappen in eerste aanleg voor de verenigbaarheid met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften wordt gebaseerd op artikel 17 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen; dat dit artikel 17 echter van toepassing is op de ontginningsgebieden die als dusdanig zijn aangeduid op het gewestplan; dat de terreinen die het voorwerp van huidige aanvraag uitmaken echter niet gelegen zijn in een ontginningsgebied, doch in een stortgebied, waarvoor volgende bestemmingsgebieden gelden :

'De gebieden die als 'stortgebieden' zijn aangeduid, zijn bestemd voor het storten van huisafval en niet-giftige stoffen. Over de opening van een stortterrein wordt beslist door de Staat, de provincie of de gemeente. Het storten dient op zodanige wijze te geschieden dat, na stopzetting ervan, het terrein harmonisch in het landschap kan worden geïntegreerd. Na de sluiting van de stortplaats dienen, met inachtneming van de landschapsbepalende elementen van de omgeving, de nodige werken en handelingen uitgevoerd te worden opdat het gebied de bestemming kan hebben die door de grondkleur in het gewestplan aangegeven is'.

Overwegende dat er een procedure loopt tot wijziging van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse voor de betrokken percelen; dat tot de voorlopige vaststelling van het ontwerp-plan tot gedeeltelijke wijziging van dit gewestplan werd besloten bij besluit van de Vlaamse regering van 25 mei 1999; dat deze wijziging aldus nog niet definitief is

goedgekeurd en nog een juridische bindende waarde heeft voor de beoordeling van de betrokken vergunningsaanvraag; dat het echter vanuit beleidsoogpunt aangewezen is dat op huidig ogenblik geen beslissing wordt getroffen over een milieuvergunningsdossier die de realisatie van de toekomstige bestemmingen kan in het gedrang brengen; dat de wijzigingen van het gewestplan eventueel kunnen leiden tot een situatie die bepaalde ontginningen juridisch wel mogelijk zou maken; dat gevraagde ontginning echter niet verenigbaar is met de huidige bestemmingsplannen;

(...)

Overwegende dat de bezwaren aangehaald door de beroepsindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

S (...);

S (...);

S (...);

S de inrichting is niet verenigbaar met de ruimtelijke bestemmingsplannen, noch voor het deel in stortgebied noch voor het deel in agrarisch gebied”;

2.1.2.2. Hoewel het bestreden besluit, zoals de verwerende partij aanvoert, nog andere motieven bevat, lijken, in de huidige stand van het geding, de hierboven weergegeven stedenbouwkundige motieven doorslaggevend te zijn geweest om tot de volledige weigering van de aanvraag te komen.

2.1.2.3. Luidens artikel 1, § 2, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, kunnen in de (ontwerp-)gewestplannen aanvullende stedenbouwkundige voorschriften worden opgenomen.

Deze lijken dezelfde bindende en verordenende kracht als de “gewone” bestemmingsvoorschriften, opgenomen in het koninklijk besluit van 28 december 1992, te hebben.

2.1.2.4. In casu wordt niet betwist dat het overgrote deel van de betrokken percelen door het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse opgenomen is in een "stortgebied", met als nabestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Artikel 5 van de aanvullende voorschriften luidt als volgt :

"De gebieden die als 'stortgebieden' zijn aangeduid, zijn bestemd voor het storten van huisafval en niet-giftige stoffen.

Voor de opening van een stortterrein wordt beslist door de Staat, de provincie of de gemeente.

Het storten dient op zodanige wijze te geschieden dat, na stopzetting ervan, het terrein harmonisch in het landschap kan worden geïntegreerd.

Na sluiting van de stortplaats dienen, met inachtneming van de landschapsbepalende elementen van de omgeving, de nodige werken en handelingen uitgevoerd te worden opdat het gebied de bestemming kan hebben die door de grondkleur in het gewestplan aangegeven is".

2.1.2.5. Zowel uit de verplichting het storten zo te laten geschieden dat, na stopzetting, het terrein harmonisch in het landschap kan worden geïntegreerd, als uit de verplichting om, na sluiting van de stortplaats, de nodige werken en handelingen uit te voeren opdat het gebied de opgelegde nabestemming kan hebben, lijkt te moeten worden afgeleid dat in casu de bestemming "stortgebied" toelaat, ja zelfs bijna vereist, dat de betrokken gronden eerst worden ontgonnen.

Het storten zonder voorafgaandelijke uitgravingen lijkt op het eerste gezicht immers de realisatie van de nabestemming landschappelijk waardevol agrarisch gebied in het gedrang te brengen. Ook een harmonische integratie van de stortplaats in het -waardevol- landschap lijkt zonder voorafgaandelijke uitgraving van het gebied onmogelijk te zijn.

Het bestreden besluit gaat er dan ook prima facie ten onrechte van uit dat de ontginning van de betrokken percelen onverenigbaar is met de ten tijde van het nemen van dat besluit geldende aanvullende voorschriften van het gewestplan.

Het middel is derhalve ernstig;

2.2. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.1. Standpunten van de partijen

2.2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij aanvoert :

"Dat in de bespreking van de middelen reeds te berde is gekomen dat het niet-verlenen van een nieuwe milieuvergunning aan verzoekster het bedrijf zeer ernstig zou schaden;

Dat verzoekster immers drie hypothesen in ogenschouw dient te nemen :

- (1) sluiting van de bedrijfstak zandwinning;
- (2) aanvoer van zand over de weg, in plaats van eigen winning, rekening houdende met de aanwezige investeringen;
- (3) aanvoer van zand over het water, in plaats van eigen winning, rekening houdende met de gedane investeringen;

Dat de gedane investeringen bijzonder aanzienlijk zijn, zoals :

- (a) aanleg wegen.
- (b) machinepark : graafmachines, dumpers, wiellader, zandwasinstallatie, zeefinstallatie, enz...

Dat men daarnaast dient rekening te houden met een belangrijk sociaal passief :

S rechtstreekse tewerkstelling :

! één bediende met 25 jaren dienst die de toestand er perfect kent en onmisbaar is voor het bedrijf, bij verdere uitbating;

! zes arbeiders waarvoor een opzegtermijn van 28 dagen geldt;

S onrechtstreekse tewerkstelling : het aan- en afvoeren van opvulgrond, resp. gezuiverd zand vergt een vloot van 40 chauffeurs waarvoor een opzeggingstermijn van 28 dagen dient te worden nageleefd;

Dat de eerste hypothese, de sluiting van de bedrijfstak, ertoe zal leiden dat de bediende met 25 jaren dienst en diens onvervangbare ervaring aangaande zandwinning teloor zal gaan;

Dat uw Raad van State reeds oordeelde dat het verlies van hoog gekwalificeerd personeel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft (zie onder andere het arrest nr. 35.657 inzake N.V. VAN GOETHEM dd. 16 oktober 1990, gepubliceerd in R.W. 1990-91, blz. 813, met een noot van David D'HOOGE, alsmede T.Aann. 1990, 454, met noot en TBP 1991, 994);

Dat een sluiting van de bedrijfstak daarnaast zal leiden tot een zeer ernstige reputatieschade;

Dat de adviezen, binnen de schot van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie, uitdrukkelijk aantonen dat zandwinning in Vlaanderen (evenals in Nederland) bijzonder beperkt wordt;

Dat verzoekster 382.550 ton zand kon winnen per jaar - hetgeen een resultaatsderving (verschil verkoop- en kostprijs) betekent van 382.550 ton x 75 fr./ton = 28.691.250 fr., in het daaropvolgend boekjaar;

Dat het verzoekster eertijds sierde dat zij opvulgrond nodig had, doch tegelijkertijd zuiver zand kon leveren;

Dat dit belangrijk commercieel voordeel thans plotseling en onaangekondigd wegvalt, met zeer ernstige reputatieschade tot gevolg;

Dat deze reputatieschade slechts kan worden verholpen door de bestaande investeringen waar te maken door zand te laten aanvoeren, in plaats van het te ontginnen;

Dat er alsdan twee hypothesen open blijven :

S aanvoer van het zand over de weg;

S aanvoer van zand over het water;

Dat verzoekster reeds de nodige studies dienaangaande heeft verricht, o.a. de geciteerde verkeersimpactstudie;

Dat alsdan te berde kwam dat het aanvoeren van zand over het water een bedrag vertegenwoordigde van 216 fr./ton;

Dat het aanvoeren van zand over de weg een bedrag vertegenwoordigt van 250 fr./ton;

Dat bij het aanvoeren van zand, weze het over de weg of over het water, echter niet mag worden vergeten dat de in punt 5.3.3. besproken overmatige verkeershinder behouden blijft;

Dat immers, bij zandontginning ter plaatse, er volle vrachtwagens met opvulgrond komen die vervolgens opnieuw kunnen vertrekken met het product van de zandwinning;

Dat bij vervoer van zand over de weg of over het water er geen sprake meer is van opvulgrond, zodat vrachtwagens leeg zullen vertrekken;

Dat al deze overwegingen indachtig verzoekster tot het volgend kostenplaatje is gekomen, rekening houdende met de volgende parameters :

S het sociaal passief;

S het moeten derven van investeringen;

S de bedrijfseconomische schade;

Dat alsdan te berde kwam dat de oplossing 'sluiting' het economisch meest verantwoorde was, onder voorbehoud van nader onderzoek;

Dat dit reeds vermeld werd in het schrijven van volksvertegenwoordiger Dirk VAN DER MAELEN aan de toenmalige Vlaamse minister van Ruimtelijke Ordening dd. 22 oktober 1998 :

'Indien de vergunning wordt toegekend zal het bedrijf de zandwinning op termijn moeten stopzetten met alle gevolgen voor de werkgelegenheid' (stuk 13);

Dat de kostprijs voor een sluiting, rekening houdende met bovenvermelde parameters (waarbij de reputatieschade en impact op het milieu slechts pro memorie is weergegeven) een bedrag zou kosten voor verzoekster van 1.110.849.469 fr.;

Dat de andere hypotheses, zandaanvoer over het water en over de weg, echter nog duurder zouden uitvallen :

S versie zandaanvoer over de weg : 1.624.715.214 fr.;

S versie zandaanvoer over water : 1.274.983.836 fr.;

Dat deze kostenberekeningen zullen geattesteerd worden door de bedrijfsrevisor van verzoekster, nog na te verzenden;

Dat het derhalve bijzonder waarschijnlijk is dat verzoekster gedwongen wordt tot sluiting over te gaan van een ganse bedrijfstak, de zogenaamde zandwinning, bij gebreke van het schorsen van de voor bijzondere kritiek vatbare weigeringsbeslissing;

Dat dit niet enkel pecuniair kan worden begroot en derhalve het voorwerp kan uitmaken van een schadevergoeding;

Dat het verlies aan prestige en reputatie niet kan worden begroot en nooit zal kunnen worden vergoed;

Dat er derhalve duidelijk sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, de rechtspraak van uw Raad indachtig aangaande verlies aan prestige en reputatie in overheidsopdrachten (arrest Raad van State nr. 40.733 inzake Bouwbedrijf REYNDERS en N.V. DE COENE DECOR dd. 13 oktober 1992, onder andere gepubliceerd in T.Aann. 1993, blz. 43 e.v.)";

2.2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij, samengevat, antwoordt dat er geen sprake is van een

moeilijk te herstellen ernstig nadeel omdat de bestreden weigeringsbeslissing tot uitbreiding van de bestaande zandwinning niet belet dat de verzoekende partij verder zou exploiteren op grond van de lopende vergunningen, door die partij een winstderving en een sociaal passief wordt aangevoerd voor zaken waarop men nog geen recht heeft, er geen causaal verband bestaat tussen het bestreden besluit en de aangevoerde nadelen omdat de actuele stedenbouwkundige voorschriften van het betrokken gewestplan zich tegen het verlenen van de gevraagde vergunning verzetten, de verzoekende partij het aan zichzelf te wijten heeft dat bepaalde investeringen zouden verloren gaan die gedaan zijn alvorens over de vergunning te beschikken, en, tenslotte, men te maken heeft met een louter financieel nadeel aangezien door de verzoekende partij niet wordt aangetoond dat de leefbaarheid van de onderneming in het gedrang wordt gebracht door de weigering van de uitbreidingsaanvraag;

2.2.2. Bespreking

Overwegende dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat de percelen die door de verzoekende partij op grond van de lopende vergunningen mogen worden ontgonnen bijna geheel ontgonnen zijn; dat die partij met de geweigerde vergunningsaanvraag beoogt haar ontginningsactiviteiten te kunnen voortzetten door nieuwe percelen aan te snijden; dat zij eerlang haar zandwinningsactiviteiten op de betrokken site zal moeten staken indien de gevraagde vergunning haar wordt geweigerd; dat die activiteiten een belangrijk onderdeel van haar bedrijfsactiviteiten uitmaken; dat het cijfermatig betoog van de verzoekende partij door de verwerende partij niet wordt weerlegd; dat aldus blijkt

dat het voortbestaan van de onderneming door het bestreden besluit in het gedrang kan komen en dat die partij dus meer dan een louter financieel nadeel dreigt te ondergaan ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit; dat ook de tweede schorsingsvoorwaarde dus is vervuld,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 23 juli 1999 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij het beroep dat de n.v. DE DIJCKER had ingediend tegen de stilzwijgende weigering van de milieuvergunning voor het veranderen van een bestaande zandwinning, gelegen aan de Bos van Aadreef te Zemst, ongegrond wordt verklaard en de gevraagde vergunning wordt geweigerd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zeven juni tweeduizend en een, door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.